

Vliegvisgroep

The Leader

maart 2009

Colofon vliegvisgroep “The Leader”

The Leader is de vliegvisgroep binnen de Algemene Utrechtse Hengelaars Vereniging. (AUHV) The Leader is opgericht op 19 april 1993.

Dagelijks bestuur:

Gerrit van Middelkoop, bestuurslid.
Ansinglaan 30, 3431 GT Nieuwegein, tel. 030-6050307.
e-mail: gerrit.vanmiddelkoop@tiscali.nl

Wilbert Goes, beheerder website.
Beverakker 10 3994 EL Houten, 030-6372414.
e-mail: wgoes@hetnet.nl

Francesco Gentili, werpinstructie.
De Fuik 2, 3995 BH Houten, tel. 030-2871898.
e-mail: gentili@casema.nl

Richard van Ewijk, penningmeester.
Hendrikkreamerlaan 72, 3972 SN Driebergen, tel. 03435-21885.
e-mail: queenie72@wanadoo.nl

Ad Werdekker, redactie, ledenadministratie.
Pol de Monthove 12, 3437 BK Nieuwegein, tel. 030-6090416.
e-mail: adwerdekker@telfort.nl

Aanmelding lidmaatschap The Leader:

Geef via de e-mail uw naam en adres door aan de ledenadministratie:
adwerdekker@telfort.nl en maak € 15 over op rekening van de penningmeester,
516436902 van de ABN-AMRO-bank te Driebergen.
Contributie voor de leden: € 12.50 per jaar.

De bindavonden worden gehouden in het Paviljoen “Klein Galgenwaard”,
Mytylweg 83-87, 3585 LK te Utrecht, tel: 030-2545135, aanvang 19.30 uur.

Bindavonden 2° helft 2009:

5 januari, 2 februari, 2 maart, 6 april vrijbinden en 2° handsbeurs en 11 mei 2009,
de afsluitende gezellige avond met verloting.

Vliegvisgroep-the-Leader.com

Nieuwe leden.

In het laatste kwartaal hebben we weer een paar nieuwe leden kunnen verwelkomen bij The Leader.

H. M. Fischer, Antilopespoor 266, 3605 CT Maarssen.

W. Huisen, Vechtpolder 5, 3991 HN Houten.

R. van Megen, Vechtpolder 5, 3991 HN Houten.

P. Costerus, Liesveldweg 29, 4255 HG Ameide.

R. Krauweel, Aidalaan 1, 3438 VB Nieuwegein.

Verzoek e-mailadressen.

Een paar maal per jaar wordt er via de e-mail een **nieuwsbrief** verzonden naar de leden om deze in kennis te stellen van nieuws cq wetenswaardigheden waar onze leden allemaal belang bij hebben.

Om alle leden te kunnen bereiken is het noodzakelijk dat uw e-mailadres bij onze website beheerder Wilbert Goes aanwezig is.

Is er een bericht dat van belang is en niet in het clubblad is vermeld, dan kan hij u via de e-mail in kennis stellen.

Het verzoek is dan ook, voor diegenen die dat nog moeten doen, om even een mailtje naar Wilbert Goes te zenden zodat uw adres in zijn postvak wordt opgeslagen. Ook bij wijziging van uw e-mailadres.

Vanzelfsprekend is Wilbert uitermate zorgvuldig met uw e-mailgegevens.

wgoes@hetnet.nl

2° handsbeurs.

Evenals voorgaande jaren zal er op de bindavond van 6 april weer een 2° handsbeurs zijn.

Deze bindavond is een vrije bindavond wat wil zeggen dat een ieder die daar zin in heeft kan gaan zitten waar hij of zij wil en kan naar eigen idee, of naar het idee van de buurman, gaan binden waar die zin in heeft.

Op de 2° handsbeurs kunnen de leden van The Leader hun overvloedige vliegvis spullen te koop aanbieden of van andere leden iets moois of bruikbaar aankopen. Speciaal voor onze nieuwe leden is dit een heel mooie gelegenheid om de vliegvisuitrusting compleet te maken of uit te breiden.

Dus doe uw voordeel en vergeet ook de bindkoffer niet.

**ZWEDEN/NOORWEGEN, 2008:
GLOMMA-MORGANA, EN HELE ERGE NOREN.**

Voor de zomervakantie van 2008 hadden we met vrienden afgesproken twee weken te verblijven aan het Femund-meer in Noorwegen. Het meer is groot, en het omringende gebied is deels een natuurpark. Veelbelovend dus. De heenweg zouden we voor de verandering eens door zuidwestelijk Zweden doen, door de provincies die aan Noorwegen grenzen. Ook veelbelovend. En in de laatste week zou ik met een heuse Noor wat gaan vissen op de Glomma.

Als je naar vanaf Kiel met de veerboot naar Zweden gaat en je wilt vanaf dag 1 een vakantiegevoel hebben: Mijd Hamburg en zoek je weg eens door Oost-Friesland. Rustig, landelijk en buitengewoon aardige Duitse gastvrijheid in de Gasthofjes langs de weg. En vergeet dan vooral niet de gerechten met asperges en nieuwe haring te proberen, want die Duitsers doen er veel meer leuks mee dan wij. We deden dit op de heen- en ook op de terugweg (want toen wisten we het succes immers reeds) en dikke kans dat we dit over een paar jaar weer herhalen. Westelijk van Hamburg gaat er een prima pontveertje en de oversteek is een welkome onderbreking van hoe dan ook heel wat rij-kilometers.

De veerboot naar Göteborg sla ik even over. Zuidwestelijk Zweden is een rustig en soms erg mooi gebied, met buitengewoon veel viswater, zowel meren, groot en klein, als nogal wat stroompjes. Bekijk de kaart maar eens en de schijn bedriegt beslist niet. Wij waren echter op doorreis, en daar ik niet puur op visvakantie was, besloot ik mijn tijd op te sparen voor de 2^e en de derde week. Een paar aardige dagtrips maakte dat ik hier best nog wel eens opnieuw heen wil en dan ook wat meer doen met de hengel.

Vanaf de streek van Vänern, Zwedens grootste meer, in het zuidwesten, naar Femunden blijkt toch een rit van dik 650 km te zijn. Een beetje teveel rijden naar mijn smaak, maar veel wordt goedgeemaakt door de omgeving, die per 100 kilometer noordelijker ook steeds mooier wordt.

Vanaf een zeker moment volgen we dan de Klarelva, die afkomstig is uit Noorwegen. Daar heet hij Trysilrelva. Over de gehele lengte een aanlokkelijke rivier, wat wordt onderstreept door de herhaald opduikende parkeerplekken vanwaar je te water kunt om te gaan waden. Trysil heeft kennelijk al een naam bij ons Nederlanders, want langs de weg staat daar een groot bord met "De Koffie Is Klaar!" Denk nu niet gelijk aan Salau-achtige toestanden, want daar is het land aldaar gewoon te leeg voor en dat selecteert vanzelf zijn eigen publiek uit. Het laatste stuk rijden naar Jonasvollen, aan de westoever van Femund, geeft een voorproefje van de natuur straks: steeds sporadischer autoverkeer, en we moeten enkele malen stoppen omdat rendieren de weg versperren.

Een van de aardige dingen als je in die streek bent, zo in het midden van de zomer, is de korte nacht. Zeer handig als je je vakantie deelt met niet-vissers. Ik ging vaak pas tegen tien de deur uit, om dan te vissen tot even na middernacht.

Donker was het dan nog in het geheel niet, maar de volgende dag moest ik natuurlijk wel mee op voor de vakantietrip van die dag. Maar het viswatertje lag zowat naast de deur, dus na twee uurtjes kun je niet anders dan tevreden zijn, toch? De vangst was echter zeer matig: alleen de plaatselijke knul ving elke avond zijn vlagzalmpje. Met die jongen heb ik wel op een van die avonden om beurten op de vis staan werpen gedurende een goed half uur. Kring van vis. Hij werpt. Kring, bij vlieg – geen beet. Nieuwe kring, een paar meter verder. Jaap werpt. Kring, bij vlieg – geen beet. Afijn, zo herhaalde zich dat een tijdlang, totdat het spel zich wat dichterbij ging afspelen, en ineens: hap / beet, bij mijn Jonasvalse visgenoot. Die bracht het beestje aan de kant en of ik dat ondermaatse beestje voor in de pan wou hebben. Noren: zeer geneigd tot opeten wat ze vangen. Beleefd, doch zeer beslist wimpelde ik dit af. Ik ben ook nog een avond met een boot wat verder het water op geweest, maar mijn hele arsenaal aan imitaties vermocht geen aanbeet af te dwingen. Maar ja, je bent wel op een prachtig water, waar de bergen aan de overkant alle nuances paars gaan kleuren in de steeds lager staande zon. Wie zeurt er dan nog over vis?

Na de slot-barbecue aan de waterrand kwam de dag van de trip terug Noorwegen in, naar Hamar. Om mij een pleziertje te doen maakten we onderweg een stop, en ik mocht kiezen waar.

De passage van de Isterfossen, de overloop van het Femund meer en een zeer gewilde stek, van waaruit een waterstroom uiteindelijk de Trysil elva zal heten. Of ik daar wou vissen? Het leek me daar bij die stroomversnellingen net even te heftig. Een handvol kilometers stroomafwaarts leek het beter, en daar mocht ik even proberen. Ook hier stroomde het water nog hard zat, maar ik had het reuze naar mijn zin en verzilverde een van de vier aanbeten: een meerforel, niet groot, maar wel prachtig getekend. Na een goed uur moesten we weer door.

Die Ments Havard Aassen, waarmee ik op vissen zou gaan, dat is een echte oer-Noor. Een hele erge. Geboren en opgegroeid in Trysil, ving zijn eerste forel toen hij nog geen vier was en vist met de vlieg sinds zijn elfde. Dus dat doet hij nu zo'n veertig jaar.

Hij zegt dat je het beste maar wat kunt aanrotzooien als je bindt, 'als de verhoudingen maar een beetje kloppen' – je kent dat wel - maar maakt ondertussen wel de mooiste kunstwerkjes, met de precisie van de schilderijen van, laten we zeggen, Carel Willink. Ik heb er ooit een paar van hem gekregen – zulke mooie vliegen, ik dūrf er niet eens mee te vissen.

Staat vaak op foto's met van die salmoniden die zo regelrecht uit de kanjerkingcompetitie kunnen komen. Beviste reeds de wateren op zowat alle continenten. Aardig vismaatje, toch?

Ik voelde me toch wel wat schuchter om met zo'n type op pad te mogen. Zouden we elkaar wel wat te melden hebben? Zou die man niet alleen maar last van me hebben?

Afijn, zijn Engels is prima en de conversatie hapert geen moment. Het ritje van Hamer naar de stek aan de Glomma duurt een dik uur en na de vergunningen te hebben gekocht en de laatste kilometertjes gereden, begint het echt. Voor degenen die het iets zegt: we zaten nabij het plaatsje Opphus, een kleine 20 minuten stroomopwaarts van Rena, op een eilandje in de rivier.

Eerst even het kanoetje in elkaar zetten, want we moeten naar een eilandje varen. De waterstand is wat hoog, dus waden kan nu even niet. Peddelen wel. Frame van aluminium buizen in elkaar zetten, de lappen versterkte kunststof ertussen spannen, en ineens tekenen zich dan de vormen af van een ruime kano, met twee goeie zittingen voor relaxed peddelen, dus niet dat wankele getob op het knietje.

Spullen in de kano, uniform aan (= waadbroek en waadschoenen) en dan eerst het geheel nog een paar honderd meter voortslepen over een bospaadje. Een omgevallen boom nemen we met bijna speels gemak, zij het wel ten koste van veel zweet. We trekken de boot er met een paar soepele rukken overheen. Maar dan kunnen we te water. Wonder boven wonder zijn er nauwelijks muggen. Hond aan boord, en dan de paar honderd meter schuin stroomafwaarts naar het eilandje afleggen. Dat eilandje is een kleine 400 meter lang, en pakweg 50 meter breed: het is, kortom, rondom een en al visstek.

Hond: Ments heeft een Siberische husky als huishondje, Kayla, een wijfje van een jaar of 4, met zeer dominante karaktertrekken, wat haar onder deze soort tot een mannetjesputter maakt. Hoewel het getemde dieren zijn, staan ze zeer dicht bij de wolven, wat ook goed aan haar te merken is: ze blaft niet, maar huilt. Goed dat ik Dirk, onze eigen Jack Russell, hier niet bij heb. Ze luistert echter heel goed, zodat we er een perfect waakhondje aan hebben. Dat is ook haar functie bij Ments, want die woont ietwat afgelegen in de bush.

Eerst nog het bivak klaar maken, maar dat is uiterst simpel. We spannen tussen wat boompjes een stuk doek op van pakweg 3 x 3 meter. Daaronder zetten we onze rugtassen en de visspullen.

Ik kijk eens naar de lucht, en hoewel ik niet van poppestront ben, doe ik toch even een schietgebedje dat het niet zal gaan regenen als we onder dat flapje moeten overnachten. Mijn waadkleding mag dan prima in orde zijn, mijn slaapzak heeft geen waterdichte afdekking. Spannend.

Ik kan dan mijn hengel gaan klaar maken. Ments doet eerst nog een rondje over het eiland op te zien of er geen herten rondlopen. Kayla heeft namelijk nog zoveel jachtinstinct dat ze dan echt niet te houden is. Gelukkig, niets van dat al en Kayla kan lekker los haar eigen gang gaan.

Ments komt hier elk jaar enkele keren en kent het dus als zijn broekzak. Deze keer is de waterstand dus wat hoger dan gebruikelijk. Dat betekent dat we een vrij lange rij grote rotsblokken die in een iets dieper gedeelte liggen, niet kunnen bereiken.

Dus ook die serie keerstroompjes niet waar zo goed bij te vangen valt. Jammer, maar er is water zat. Er is alleen maar water. En een goed bestand aan vooral vlagzalm, maar ook forel. Ments voorspelt dat we vooral vlagzalm zullen vangen: die reageren altijd op de vlieg. Forel is veel kritischer. Nou, het idee om hier mijn eerste vlagzalm te vangen stemt me buitengewoon vrolijk.

Het eiland ligt behoorlijk in het midden van de rivier, aan weerszijden is een stroomgeul die ruim breed is, en nu ook vrij diep. We kunnen dus helemaal rondom aan de gang, en als we zouden willen, hoeven we elkaar niet eens meer te zien. De gezelligheid maakt dat het zover niet komt; steeds zoeken we elkaar na een anderhalf uur even op voor een praatje.

Voor mij is die anderhalf uur ook wel een goeie grens, want het water stroomt stevig en de bodem daar is niet bepaald geplaveid. Heb je wel eens een schaatstocht van 70 kilometer gemaakt terwijl je maar gewend bent aan 20?

Rijdend op hoge noren terwijl je gewend bent aan lage? Nou, zo ga je je met je polder-enkels ook voelen als je maar lang genoeg doorgaat met waden in een stug stromende Glomma met een beetje teveel water. Op een gegeven moment verdwijnt het gevoel compleet uit mijn enkels en het wadend vissen wordt dan wankelend tobben. Ik ben dus ook een keer gestruikeld. Gelukkig was het daar net wat ondieper, dus ik maakte nog net geen water, en wat er nat werd droogde in het late namiddagzonnetje en het briesje vrij snel op. De vliegendozen bleven ook nog net droog.

Kraakhelder is het water. Ook waar we er tot aan het kruis in staan, kunnen we goed de bodem zien. Heel verleidelijk is het dan om naar een steen net iets verderop toe te lopen die net iets ondieper lijkt te liggen. Om dan te merken dat die juist iets dieper ligt. Fata morgana op z'n Noors. Terug dan maar weer, naar waar ik wèl wat beter sta. Het maakt allemaal weinig uit, want de vis verjaag je hier niet gauw.

Avondeten: We komen met wat bivakvoer van de lokale buitensportzaak. Plus wat fruit, en een biertje. Prima kost. En vanavond, zegt Ments, nog een soupertje van vlagzalm. Twee van de vissen die hij inmiddels heeft gevangen heeft hij op een veilige hoogte aan een boomtak gestoken, en die gaan vanavond de pan in.

Eh, vlagzalmen, de pan in? Jazeker, in het pannetje. Noren, mensen: of je nou een half heuvelhillbilly local bent uit Jonasvollen of een welopgeleide cosmopolitische vliegvisser-fysiotherapeut uit Hamar: vis schijn je te vangen als moest je erop overleven, dus oppeuzelen is ook hier de boodschap. Maar eerst nog weer even de rivier op.

Ments blijft kalmjes doorgaan met vangen. Vlagzalmen, en af en toe een forel. Zoals voorspeld.

En ik? Ik sta nog droog, hoewel ik een keer of 10 beet krijg, en tot drie keer toe de vis aan het wateroppervlak krijg om hem dan alsnog te verspelen. Eentje had ik al vlakbij, een beekforel en ik beging de domheid om mijn vliegenlijn al wat op orde te gaan brengen. Ik hou namelijk niet van rommel. De spanning op de lijn werd dus verwaarloosd en het beest wist zich alsnog los te rukken. Toen was ik een heeeel

klein beetje boos op mezelf! Maar de aanbeten bleven toch met een gespreide regelmaat komen, dus ik viste vrolijk en onverdroten verder. Tegen de lamme strompelpoten mag ik de waadstok van Ments lenen. Handig dingetje, zeker voor als je dieper waadt. Voor de verlanglijst dus.

Daar het midden zomer is, kunnen we ook hier heel lang doorgaan met vissen. Echt donker wordt het pas na enen en licht wordt het alweer vanaf een uur of drie. Zo gaat dat als je in die tijd in die noordelijke breedtes zit.

Tegen tien en stoppen we en gaan de vlagzalmen de pan in. Die smaken opperbest. We kletsen nog wat na, met een whiskyborrel als slaapmutsje. Eigenlijk lullen we ons helemaal wezenloos, maar zo rond middernacht gaan we toch plat. Bang om ons anders morgenochtend te verslapen. Ments wou namelijk om een uur of vijf weer het water in.

Die Ments, die snurkt poddorie nog beter dan dat hij vist! Toch vat ook ik de slaap, om dan de volgende ochtend door het zonnetje gewekt te worden. Als eerste. Naast mij snurkt het nog. Echt vroeg is het al niet meer, het loopt tegen zevenen. We zouden om vijf uur al te water gaan, maar vooruit. Het weer lijkt heel aardig en wat wil een Hollander in de Glomma dan nog meer? Ik schiet in het uniform en nog geen kwartier later waad ik alweer door de rivier.

Al vissend kom ik toch een beetje in de buurt van die rij rotsblokken van die keerstroompjes, en ik waag me wat verder die kant uit. De combinatie van stroom en diepte is mij daar echter toch eventjes te gortig. Wel werp ik nog een aantal keren die kant uit, maar hoewel ik het dan wel aan weet te werpen, neemt de stroom de lijn zo direct mee dat daar van serieus vissen toch echt geen sprake is. Het ontbijt dan. Spiegeleitje. Thee en koffie. We bespreken wat we gaan doen. Ments beveelt me de sedge weer aan en ik volg die raad op. Ik ga ietwat stroomopwaarts, in het diepere water. Door de breedte stroomt het echter rustig, maar wel met kracht. Het wateroppervlak is echter spiegelglad. Regelmatig zie je kringen op het water, en ook op werpafstand. Door zowel links als rechts te werpen is het bereik flink breed, en de kans op vangen navenant goed. Ik begin echter weer moe te worden in de benen en ik durf me niet al te vaak te wenden om linkse met rechtse worpen af te wisselen. Dat kost me zeker kansen, maar ik leg de prioriteit bij overeind te blijven. Af en toe krijg ik een aanbeet, maar ik verlies ze weer steeds.

Dan, tegen elven, besluit Ments te stoppen en de voorbereidingen te gaan doen voor de terugtocht. Hij gaat inpakken en alles naar de kant brengen, en komt dan terug om mij op te pikken.

Daar ik nog steeds de eerste vangst moet maken, besluit hij dat ik maar stug door moet vissen. Dan ook maar met een sedge van hem, zijn eigen vanger. Inderdaad, niet veel bijzonders die vlieg. Ik heb hem nu trouwens thuis, en ik vind het nog steeds niet veel soeps. Inmiddels is ook mijn werparm knap moe en ik merk dat ik moet oppassen om niet een oude blessure weer op te wekken. Ik moet proberen op de techniek te letten, en dan maar wat minder ver werpen. Je hoeft niet per se die kring op 25 meter aan te werpen, de beten komen heus ook van dichterbij.

Pats – Beet! Hee, weer een aanbeet. Leuk. Nu beter? Hangen! En nou zal die poddomme ook echt hangen ook. Hij hangt echt! Gaat goed tekeer, maar ik maak nu geen fouten, ook al ligt er nu zat lijnzooi voor een heel weefkleedje op het water. Redelijke vis en zo te zien een vlagzalm. Ik ga niet weer in de fout om het mooi te willen doen. Ik pak als de sodemieter mijn landingsnetje – zekerheid voor alles. Hup, erin die dinges. Mooi beestje. Ments, die inmiddels terug is, heeft het hele tafereel gezien en op de foto gezet. Zo, tien uur vissen voor één enkele ondermaatse vlagzalm. Ik schat hem zo in en voor mij reden om hem ook gewoon terug te zetten. Maar het is het waard. Ik bekijk hem nog even goed. Mijn voldoening is volkomen.

Dan is het tijd voor de tocht terug, dus nu alle handelingen opnieuw, maar nu in de omgekeerde volgorde: terugpeddelen stroomafwaarts, de boot de kant opslepen en dan weer een paar honderd meter naar de auto. Afbreken, opruimen. In de auto, op de terugweg, blijven we doorgaan met honderduit te kletsen. Ik krijg nog een dvd van hem met daarop werptechnieken voor op begroeid water, van Zweedse vrienden van hem. En een cd met de foto's. Hij van mij het een en ander aan Belgische bieren voor bij het binden op de winterse avonden. Ik hoop dat zijn opmerking dat ik een volgende keer graag weer mee mag meer is dan de gebruikelijke beleefdheid. Ik heb hem al gewaarschuwd dat ik het zeker zal doen. Een paar maanden later, weer thuis in Utrecht. Na een extreem drukke periode met mijn werk vlucht ik weer eens een uurtje naar mijn visspulletjes. Zo maar wat rommelen en dan in gedachten in die wereld vertoeven waar geen tijd is. In mijn vliegenflapje zitten nog de vliegen waar ik mee heb gevist, toen, daar bij Opphus. Sindsdien heb ik de stok niet meer aangeraakt. Wel lag het flapje opengeklapt, zodat de vliegen, het waren er een stuk of 12, vrolijk op staken. Ik vind dat altijd wel een leuk gezicht en je kunt zo weer reconstrueren wat je toen hebt gedaan – voor die ene vlagzalm.

Ik vind dan, opeens, dat het tijd wordt om alles weer terug te doen in de vliegendozen waar ze uit zijn gekomen. Die nimfen daar, en die droge weer ergens anders. Ha, ook die herteharen sedge van Ments maar een plekje geven tussen mijn eigen bindsels. Inderdaad, als ik hem nog eens goed bekijk, het is niet veel bijzonders en ik had hem net zo goed zelf kunnen binden.

O jee, hij zit vast. Wat? Vast?

Ik kijk, en kijk nog eens, en jutter er wat aan, heen en weer: Blijkt die sedge toch een klein, doch verrekte netig weerhaakje te hebben!

Aha, dus komt hier soms een aapje uit het mouwtje? Ik moet maar heel gauw eens iets goed uitpraten met die man

Jaap Waling.

P.S. Die sedge zit nog steeds vast in het vliegenflapje. Een knipoog, van een hele erge Noor.

Coch-y-bondu beetle.

Deze keer een redelijk simpel te bouwen vlieg maar wel één die in geen vliegendeoos mag ontbreken.

Als haak nemen we de TMC 2487 in de maten 10-14.

Het lijfje maken we van pauwenfibers, het onderdekschild is van zwarte- of bruine 2 mm foam en het schildje over het dekschild is van bruine raffia. De thorax van pauwen fiber en als pootjes enkele fibers kristal hair.

Het binden.

Zet zwart binddraad op achter het haakoog en wikkel dit tot diep in de haakbocht. Bind daar als eerste een strookje van 5 mm raffia (swiss straw) in.

Dan binden we op dit zelfde punt een strookje foam in van eveneens 5 mm breed en zorg dat het goed vast zit !!

Bind nu 3 pauwenfibers in en twist deze om het binddraad, wikkel hiermee 2/3 van de haaksteel en zet de pauwen fiber goed vast en het restant afknippen.

Sla nu het foam over de pauwenfiberbody en zet deze goed vast (ook op 2/3 van de haaksteel) smeer nu een klein beetje lak aan de bovenkant van het foam en sla de raffia erover heen. Help de raffia een beetje mee zodat het mooi glad over het foam zit en zet het daarna goed vast.

De restanten van het foam en raffia kan je er nu afknippen.

Bind op dit punt, nog steeds op 2/3 van de haaksteel 4 fibers kristal hair in en zet dit met achtjes vast, dus 4 fibers aan iedere kant en doe er een druppeltje lak op.

De pootjes 5 mm laten uitsteken.

Als laatste de thorax.

Neem voor maat 10, 2 pauwenfibers en voor de kleinere maten 1 fiber en bind deze tussen de pootjes en het haakoog in op het overblijvende 1/3 stukje van de haaksteel. Maak 2-3 slagen en bind deze dan af, nog even een mooi kopje maken en het rugschildje lakken. Nu is de vlieg klaar voor gebruik. Kijk deze zomer maar eens op bloesem in de bomen en je zult zien dat er veel van deze bruine rakkers te vinden zijn en de vis..... die is er dol op.

Veel plezier met binden.

André Miegies

Ongelofelijk.

Het is zaterdag 24 januari 2009, ik heb 5 weken niet gevist vanwege het ijs. Ik kan echter niet langer thuis blijven ondanks de zeer lage barometerstand die er op vrijdag was. Het was op 2 na de laagste barometerstand sinds 100 jaar. Die 2 andere barometerstanden staan nog steeds aangegeven op mijn oude barometer.

Vroeger op de boerderij kreeg je 2 maal in de week een krantje zonder weerbericht. Een radio hadden we ook niet dus die barometer stuurde onze bezigheden.

Men zegt dat de vissen niet of slecht bijten met een lage barometerstand maar we gaan toch op pad.

We gingen naar een vliet waar ik deze winter nog niks gevangen had. Een gele streamer er aan en vissen maar.

Na 5 minuten voelde ik een bonk en een snoek sprong uit het water. Hij schudde wat met z'n kop en los was hij weer.

Nadat ik weer ingeworpen had zag ik een kolk bij mijn streamer en even later weer een kolk. Ze doen het toch wel.

Dan volgen maar liefs 4 uren zonder enige beweging in het water. Ik was juist van plan de moed op te geven in het singeltje waar ik aan het vissen was toen ik weer een flinke bonk voelde. Een mooie snoek liet zich zien en ging er weer met mijn streamer vandoor.

Ik zag dat deze snoek aan de zijkant van zijn lip gehaakt was en wilde hem wel eens meten.

Met de kiewgreep beurde ik de snoek uit het water en lag hem naast mijn hengel waar een maatverdeling op staat. Ik zag dat hij een lengte van 80 cm had. Ook zag ik, dat hij een soort van uitstulping bij z'n staart had, een soort van wrat.

Nadat ik de snoek had teruggedzet, ging ik 20 meter verderop vissen. Vrijwel direct na mijn worp zag ik een snoek omhoog komen die mijn streamer greep.

Ik voelde dat de snoek wat minder vocht. Voorts zag ik, dat deze snoek ook een uitstulping bij z'n staart had en na meting was hij ook 80 cm. Ik had dus dezelfde snoek gevangen. **Ongelofelijk.**

Dezelfde snoek was dus gewoon weer achter mijn streamer aangegaan.

Ik heb 40 jaar terug ook eens zoiets meegemaakt in de Tecopse wetering. Daar werd destijds heel leuk snoek gevangen. Ik ging toen op mijn fiets met aan het stuur een emmertje met daarin 3 kleine voorntjes op pad.

Toen visten wij met voorntjes. De primus ging ook mee om een bak verse koffie te zetten.

Het was die dag een akelige koude dag. De Tecopse wetering was een hele lange wetering en direct aan het begin ving ik al een mooie snoek van 90 cm.

Ik viste verder de hele wetering af en toen ik weer aan het begin kwam, ging de snoekdobber weer onder.

Wat bleek, ik had weer dezelfde snoek gevangen. Ik kon dat toen niet geloven, maar nu wel.

Nog iets bizars.

Ik ging eens met Anton snoeken in de Meiepolder. Toen wij daar aankwamen, was Anton zijn streamerhengel vergeten. Hij had de hengel in de garage laten staan.

Gelukkig lag er in de kofferbak nog een klein telescopisch werphengeltje.

Een spinner no. 6 er op en vissen maar. Het was die dag zonnig weer met een

kabbel op het water. Anton ving die dag 9 snoeken en ik kreeg op mijn streamers

een aanbeet. Ik heb alle streamers geprobeerd die ik bij mij had, niets hielp ik werd er stapelgek van.

Hierna heb ik thuis een soort lepel in elkaar geknutseld die ik aan een # 7 lijn kon werpen.

De week daarop ben ik met Aad naar dezelfde stek gegaan. Aad viste die dag met gele streamers en ik met de zelf in elkaar geknutselde lepel.

Aad ving 3 snoeken en ik kreeg geen stootje. Ik was wel heel blij, want ik had mijn geloof in het streameren weer terug.

Mensen ga vissen en blijf je verbazen.

Groeten Dirk de Haan.

Het verschil

Toerisme is een belangrijke bron van inkomsten voor heel veel streken. Het zorgt ook dat de ontvolking van hele gebieden wordt gestopt, zodat er scholen, winkels, bibliotheken en zo blijven, die anders heel geleidelijk verdwijnen. Ook de bouw en de onderhoudsbedrijfjes, zoals loodgieters, schoonmakers, vinden er een bestaan door de vakantiehuisjes, campings en hotels.

Als er mooi water in het gebied is, dan moet de watersport worden gestimuleerd,

zoals zeilen, kanoën en vissen. Daarom kwam Espen Eilertsen naar onze club om

over de mogelijkheden van Trysil te vertellen. Deze zomer waren we weer eens in

Trysil en hebben met Espen gevestigd. Voor hem is geen moeite te veel om je op

mooie en visrijke stekken te krijgen. Ook is hij hel druk om de visstand

aantrekkelijker te maken voor de toeristen. En dat valt in een land waar vissen en

vis eten bij elkaar passen als vork en mes, niet mee. Want, ondanks dat er heel veel

water is, is de vis er niet in grote hoeveelheden beschikbaar. Het water is namelijk

nogal voedselarm, zodat de bezetting ook nogal dun is. Vissen in voedselarm water

zijn makkelijker te vangen dan in voedselrijk, maar er zijn er minder.

De plaatselijke bevolking weet maar al te goed waar de vis zich in de winter

samentrekt en met het ijsvissen zorgen ze dat ze daar hun deel van in de vriezer

krijgen. Ook net na de dooi van het ijs en net voor de grote sneeuwsmelt is vooral

de grote vis erg willig, zodat, voor de toeristen komen, de plaatselijke vissers goed

zijn voorzien. De restjes zijn voor de toeristen, die ook het meeste geld

meebrengen voor de lokale jacht en visvereniging. Dat geld wordt vaak meer aan de jachtzaken dan aan de visserij besteed. Espen is druk bezig om daar verandering in te brengen, omdat hij inziet dat een kilo vis in de rivier veel meer opbrengt door de toeristen dan een kilo in de winkel kost. Er is daar al uitgerekend dat de prijs van een vergunning 24 maal die prijs opbrengt aan inkomsten voor de regio. Een weekvergunning kost ongeveer 30 Euro, die levert dus 720 Euro omzet op voor Trysil. Dan is het zaak dat die toeristen ook hun vis kunnen vangen. Vandaar de inspanning om ook de visserij op de kleine rivieren en de meren toegankelijker te maken, waar de visserij vaak makkelijker en vaak meer succes oplevert. Want niets vangen betekent niet terugkomen voor een visser.

Een tijd later kwamen we in Hällefors in Zweden in een meerrijke streek waar het goed vissen is. In de meren zwemmen snoeken, baarzen, snoekbaarzen, voorn, alver en soms forel en zijn prachtig om wadend of vanuit de (belly) boot te bevissen. Ik kwam in gesprek met de campingbaas, een geïmmigreerde Duitser, die een verwoed visser en jager is. Hij viste er op rivierkreeften en vertelde dat de Amerikaanse kreeften ook daar de Europese kreeften verdrong doordat zij wel maar de Europese niet bestand is tegen de kreeftenschimmel. Hij vertelde dat er tussen de meren vaak korte stukjes rivier lopen die vlagzalm en forel bevatten. Omdat ik overal alleen maar dammen en lege beken had gevonden vroeg ik hem om wat tips. Hij zei dat ik die zelf maar moest gaan zoeken, dat had hij ook gedaan. Nu zijn de visgebieden daar heel groot en om in een paar dagen een gebied zo groot als de provincie Utrecht af te zoeken, is geen doen. Je wilt er ook nog vissen.

Ik moet zeggen, ik was stom verbaasd. Water is een oppervlak dat daar economisch alleen als waterkracht bron wordt gezien, terwijl het natuurlijk erg belangrijk kan zijn voor het toerisme. Die man moet van het toerisme leven, maar snapt kennelijk niet goed waarom een aantal mensen naar zijn camping komen.

Maar hoe gaat Nederland met haar water om, in toeristisch opzicht? Wordt de sportvisserij als mogelijke attractieve activiteit gezien voor onze buitenlanders? Nauwelijks voor de inwoners, heb ik de indruk. Dus mijn verbazing is niet zo terecht.

Paul Blokdijk.

Foto's maken.

Toen André en ik op de vrijdag voor de beurs van Mourik de tent hadden opgezet zijn wij met wat andere VNV leden de stand gaan opzetten.

Wij hadden de belly boot al meegenomen en zouden na het opbouwen gaan vissen. Om een uur of 12.00 uur, begon het te regenen en volgens mij was het pas over om 19.00 uur.

Wij hadden daarom niet zo veel zin om in die boot te gaan zitten en besloten na een vroegtijdige avondmaaltijd ons waadpak aan te trekken en te gaan vissen. Ik zag geregeld aan de kant vissen tailen en dacht dat het grote windes waren. André viste tegen het riet aan en ik ergens op het midden. Na een half uur zie ik André wuiven en ik dacht dat we naar de haven zouden gaan. De boel ingehaald en naar André vertrokken, deze wuifde nog maar een keer. Wat ik niet gezien had, bril niet op, dat hij een flinke roofblei aan de haak had geslagen. Met zijn toestel wat foto's gemaakt en ik kreeg van hem de vlieg waarop hij hem ving. Door de zenuwen, ik had dus roofblei gezien, was ik bij de tweede achterwaartse worp mijn vlieg, excuus, die van André alweer kwijt. Toen maar iets van mij zelf er aan gebonden. Opeens voel ik een ruk, los en toen weer een, ik had er ook een. De vlieg was uit zijn bek geschoten en over zijn rug in zijn rugvin beland. Nou dat is helemaal feest aangezien hij zijn kop vrij had en er als de brandweer vandoor ging. Gelukkig heb ik hem weten te landen en ving er later nog een, wel op de rechtmatige manier. André zag mij stoeien en maakte een paar hele mooie foto's en dat is nou net waar ik het over wilde hebben. Hoe komt het toch en ik zie het maar al te vaak gebeuren dat als een vismaat een vis vangt niemand daar een foto van maakt. OK als je het vraagtvooruit dan maar, maar gewoon spontaan dat is er niet bij. Is het afgunst.....ik weet het niet maar het is bijzonder jammer dat het gebeurt. Maak ook een foto van een niet vismaat en stuur hem op naar zijn mailadres, wie weet geeft hij jou wel goede tips of een stek en maakt hij volgende keer van jou een foto. André heeft hier in ieder geval geen last van en ben ook zeer blij met de foto's.

Perry.

Vliegvisgroep-the-Leader.com

Het VNV werpcertificaat.

Het was tijdens het voorjaar van 2007, dat er besloten werd dat de leden van The Leader, indien daar belangstelling voor was, zich verder konden bekwamen in de werptechniek.

Hiervoor is toen maar direct de juiste weg bewandeld en konden de leden die daar interesse voor hadden zich opgeven bij Francesco Gentili, voor het behalen van het **VNV-werpcertificaat.**

Het bleek dat er best wel belangstelling voor was en na betaling van een bedrag van 40 €, bleken er 7 cursisten te zijn die de uitdaging daadwerkelijk oppakten. Uiteraard was dit niet kosteloos, de gemaakte kosten waren uitsluitend voor de examenkosten, de instructie werd door The Leader verzorgd en wel door onze werpinstructeur Francesco Gentili.

Nu is het wel zo, dat wij binnen de club de gelukkige omstandigheid hebben een uitstekende instructeur in huis te hebben in de met het E.F.F.A-diploma gecertificeerde Francesco. Een betere instructeur konden we dus niet hebben. Onder leiding van Francesco werden een aantal oefendagen gepland op de recreatiestrook bij Tull en 't Waal langs de Lek en er werd een oefenprogramma samengesteld waarin alle voorgeschreven worpen aan de orde kwamen en dat waren er heel wat. Ik tel zo'n 18 verschillende worpen, dus heel wat te oefenen. Tijdens de oefenmomenten, altijd afgesproken op zondagmorgen, werd er stevig heen en weer gezwiept en het bleek al gauw, dat de cursisten best wel een lijntje konden werpen, maar dat daarbij de juiste techniek vaak over het hoofd gezien werd. Maar onder de deskundige leiding van Francesco werd daar stevig aan gesleuteld.

Na de start in december 2007 tot en met mei 2008, waarin maandelijks 1 of 2 oefendagen waren gepland, werd het gehele programma afgewerkt. Het bleek al gauw, dat er ook thuis in de eigen omgeving of waar dan ook tussendoor geoefend moest worden om het gehele scala aan worpen in te studeren, het was duidelijk veel omvattender dan ons in het begin deed vermoeden.

Voor alle cursisten bleek de meest lastige worp de afstandsworp over een afstand van 23 meter te zijn met gebruikmaking van het dubbel strippen.

Voor mijzelf was het zo, dat als ik die worp 10 maal deed, ik 7 maal de 23 meter haalde en dat was toch onvoldoende en niet goed voor het zelfvertrouwen, dus blijven oefenen en op de juiste techniek letten want juist bij deze worp luistert de techniek heel nauwkeurig.

Heel jammer was dat een van de deelnemers wegens een hardnekkige blessure in de rechter schouder, zijn werparm, de cursus moest verlaten.

De examendatum was gepland op zondag 8 juni 2008 en wel op een zeer aantrekkelijke locatie, de forellenplas de Eemhof.

Aldaar op de examendag werd de examenbaan uitgezet. Met rood-wit lint werden alle afstanden uitgezet, de hoepels voor de precisieworpen werden op maat in de grond verankerd.

Ook was de VNV-examinator Bas de Bruin die de worpen moest beoordelen aanwezig. De diploma-uitreiking werd verricht door Herman Wissink die namens het VNV als gecommiteerde aanwezig was.

Dat het niet zomaar een lijntje werpen was, bleek ook al gauw.

Alle deelnemers moeten om de beurt de voorgeschreven worp werpen, die op kwaliteit en gehaalde afstand cq nauwkeurigheid werd beoordeeld door de examinator en de gecommiteerde. Alle worpen konden indien dit nodig was, 3 maal gedaan worden, dus kwam de vlieg naast de ring, dan had men nog 2 kansen.

Ook moesten de waadpakken cq de lieslaarzen aan voor de waterworpen in de ring. Dit was een rolworp over 14 meter met gestrekte leader in een ring van 1 meter doorsnede en een backhandrolworp over 12 meter eveneens met gestrekte leader in de ring. Na ongeveer 4 uur werpen hadden de 6 cursisten het examen afgelegd.

2 van de 6 voldeden jammer genoeg niet aan de eisen en waren gezakt.

Bij het werpen van de afstandsworp van 23 meter, kwam ik enkele decimeters tekort, waardoor ik een van de 2 gezakten was.

Na het uitreiken van de certificaten en een gezellig kort samenzijn, werden er die dag toch nog een paar forellen gevangen.

Voor mij was het allerbelangrijkste dat ik door deze cursus een enorme vooruitgang heb gemaakt in mijn werptechniek. Dat certificaat haal ik de volgende keer wel en kan mij dan daarbij tevens nog meer in de techniek bekwamen.

Ad Werdekker.

NOORWEGEN 2008.

Dit jaar naar Noorwegen geweest met Pierre en Jan. Je kunt op vele manieren naar Noorwegen maar dit jaar dachten we eens comfortabel te gaan vanuit Kiel met Color Line. Deze vertrok om 14.00 uur, dus om 6 uur reden we uit Apeldoorn en dan ben je daar rond 12.00 uur en kun je nog even kopje koffie nemen. Tot aan Bremen ging het goed en toen kwamen we in de file, nou ja stilstaan, zo'n 3 uur dus en vervolgens de boot gemist. Dan maar doorrijden naar Frederikshaven, dus

de heenweg toch 24 uur in die auto gezeten. Bij aankomst op de camping de spullen uitgepakt en dus nog steeds klaar wakker.

Laten we maar lekker gaan vissen op een meer Hodalen, want de zon scheen volop en af en toe lekker in de zon gaan liggen soezen. Toch hebben we nog veel vlagzalm gevangen.

De volgende dag naar de Glomma. Deze dag goed gevangen, vlagzalmen van 30 t/m 46 cm. Op een geven moment stond ik met Pierre te vissen en vroeg hem een foto te komen maken. Ik was net bezig met het scheppen van een vis. Deze vis was zo groot, dat Pierre riep " is dat een Snoek " Nee Pierre een vlagzalm. Op de rand van mijn net spuugt de vis de haak uit (weerhaakloos) Erg jammer want deze vlagzalm was zeker boven de 50 cm. Dat er ook mooie forellen zwemmen is hier op de foto te zien. Een forel van maar liefs 42 cm, gevangen met een 9 foot #4 met een tip van 14/00 met een c.d.c-vlieg op haakje 16.

De hele week goed weer gehad, veel zon met wat wind en af en toe een miezertje. Ik denk dat ik deze week wel 200 vissen heb gevangen. Als je voor het eerst gaat is het aan te raden een gids te nemen al is het maar voor twee halve dagen. Je hoeft niet te zoeken want op de camping is deze aanwezig hij heet Hein van Aar (Ned) is tevens de beheerder van de FLYONLY-ZONE.....

Als je naar Noorwegen gaat is het aan te raden dat je je kleding goed sorteert, want het weer kan zomaar omslaan in Noorwegen.

De hengels die ik bij mij had waren 9 foot 4 # t/m 6 # , de vliegen die ik gebruikte waren over het algemeen cdc en nimfen van haakmaat 18 t/m 14

Tip diktes van 14 t/m 18/00, want er zwemmen ook GROOTE Forellen in de

Glomma. Deze azen vaak tussen de Vlagzalmen om hun eitjes (oranje nimf) Deze mogen de maat 16 t/m 10 zijn en vergeet geen muggen olie!!!!

Onze hut (Hytter) lag direct aan de Glomma met uitzicht op de bergen en de Glomma. De hut is voorzien van warm water en tweepits kookplaat, koelkast en magnetron. Er zijn slaappleaatsen en een douche. Het ziet er zeer goed uit wordt zeer goed schoon gehouden. In de omgeving zijn genoeg winkels voor boodschappen. Bij de meeste Shell pompen kun je goede hamburgers en lokale snacks krijgen.

Ook leuk is een dag niet vissen en naar

het dorp Raros gaan. Dit dorp is helemaal gerenoveerd en het oudste mijnwerkersdorp van Noorwegen, erg leuk om te bezoeken. Hieronder ziet u Pierre in actie met een mooie vlagzalm.

Ik moet zeggen dat deze trip een geslaagde visvakantie was. Ik heb veel met cdc vliegen gevist deze zijn zeer effectief gebleken.

Voor verdere informatie kun je op de site van de camping terecht en ook bij mij natuurlijk.

Info: www.kvannan.com

johanderooij@ziggo.nl

Hieronder is ziet u Jan, de derde man van de groep in actie op een wel hele mooie stek waar zijn hengel wel heel vaak krom stond. In de hoofdstroom stonden grote vlagzalmen. Die dag stond er veel wind dus met een gids vlak bij de hand kun je vragen of hij een stek weet en die weet hij meestal wel. Ik ken Jan al heel wat jaren en ik vis ook al heel wat jaren met hem in Noorwegen. Jan van Zandwijk kan ook heel goed binden en zeker met cdc. Ik heb ook heel veel van hem geleerd.

